

SEDS teszt

Az osztályomba járó két gyermek összehasonlítását, rendkívül izgalmas feladatként élem meg.

3 évvel ezelőtt kaptam ezt az akkor 2. osztályos gyermekereget. 12 fiú és 12 kislány járt akkor oda. Hamar feltűnt egy ikerpár 2 fiú (**B** és **L**), akik állandó bekiabálásukkal folyamatosan zavarták az osztálytársaikat és főleg az épp órát tartó kollégákat. Halkan beszélni egyáltalán nem is tudtak, nem ismerték suttogás fogalmát sem, viszont az egyik padban ült egy kislány (**M**), aki még hangosan beszélni nem tudott. Ahogy telt az idő egyre gyakrabban betegedett meg a kislány, és egyszer, amikor rákérdeztem a sok hiányzásra, a szülők elmesélték, hogy többször is megtörtént velük, hogy az iskola előtt nem tudták kiimádkozni a kocsiból a kislányt. Azt mondta, hogy nagyon rosszul érzi magát, majd a nap további részében otthon boldogan játszott. Ezek után a kapuban vártam, és velem bejött ugyan, de nekem is mondta, hogy rosszul érzi magát. Volt, hogy felhívtam a szülőket, de később már inkább eltereltem a figyelmét, és figyeltem, és kerestem az okát a „betegségeknek”. Az egyik alkalommal az ikrek is megbetegedtek és **M** olyan boldogan rohangu, hogy ezután direkt azt kutattam, hogy a fiúk jelenlétében mi történik majd...

Sejtésem beigazolódott, **M** rettegett a fiúk jelenlétében, és bár nem rá kiabáltak, de ő rezgett össze. Észre sem vettük, hogy amikor a fiúk őrlöngtek és a tanárok is dühösek lettek, **M** összetört. Számára az iskola egy minden napi tűzfészek lett.

A megoldást abban találtuk meg, hogy a két fiút szétválasztottuk és a két párhuzamos osztályba tettük át. Ezek után is figyeltük egyrészt a fiúkat, akik egymás nélkül igyekeztek beilleszkedni, de már sokkal inkább szárnyaszegettebbek lettek egymás nélkül.. Azok a tanárok (az angolt tanítók minden párhuzamos osztályban tanítanak), akik előtte is tanították az ikreket, elmondták, hogy sokkal szelídebbek lettek, és bár nem példás magaviseletűek, de nem is hergelik egymást tovább.

M azóta nem volt „beteg”, és bár nem csak ez volt a probléma, de mára már másokkal is szóba áll, és várja a nyári 1 hetes tábort, ahol majd ott kell aludni.

A SEDS teszt elképesztő eredményt hozott. A fiúk közül **L** választottam ki, de a meglepetés lesújtó volt: **L** is 60 és **M** is 60 pontot szerzett, és mind a ketten a *magasan veszélyeztetett* zónába estek. Ami igazán meglepő volt, hogy a fiúkról gondoltam, de **M** miatt nagyon elkeseredtem.

A részadatok a következő képen alakultak:

I.	Osztálytársakkal való interakció kerülése:	L.: 5 - M.: 10
II.	Agresszív kommunikáció:	L.: 18 - M.: 6
III.	Pedagógusokkal való interakció kerülése:	L.: 12 - M.: 7
IV.	Nem megfelelő viselkedésminták:	L.: 13 - M.: 9
V.	Depresszív reakciók:	L.: 5 - M.: 11
VI.	Fizikai és félelmi reakciók:	L.: 7 - M.: 17

Az eredményeket összevetve megint le kell szögezni, hogy a csendes, hallgatólagos gyermekek legalább annyira veszélyeztetettek, mint hangos kiabáló a figyelemért bármit megtevő társaik.

Ezt a vizsgálatot nem is ismertem még, de most rendkívüli módon megerősít, és hálás vagyok érte, hogy amit akkor még csak érzetem, most pontos szám adatokkal alá is tudom támasztani.

Összegzés:

L és **B** ikerterhességéből születtek, egy nagyon nehéz terhesség után komplikált szülés volt, mindkét gyermeknél fellépett az oxigénhiányos állapot. Ennek következtében mindketten a BTMN besorolást kapták már első osztályban. Súlyos tanulási nehézséggel küzdenek, a beilleszkedésük ezért is nagyon nehéz. Továbbá kiderült az is, hogy velem együtt ők is újak az osztályban, hiszen egy másik kerületi iskolából jöttek, mert az igazgató ott is úgy döntött, hogy nem járhatnak egy osztályba a következő évtől, a magatartási gondok miatt.

Súlyosbította a helyzetet az is, hogy édesapa katonatiszt, aki a folyamatos negatív visszajelzéseket otthon megtorolta.

M problémáját úgy próbáltam megoldani, hogy megkértem a szülőket, keressenek fel egy pszichológust. A rendkívül együttműködő szülőpár készséggel elmesélte, hogy ők már évek óta járatják a kislányt. Ekkor mentünk el együtt az édesanyával Maja terapeutájához. Itt vált világossá számomra, hogy a probléma nem is a kislánnyal van, hanem az édesanyjával, aki túlfélti a gyermekét, és akinek otthon az a beceneve, hogy „Sopánka”, aki tudat alatt azt üzeni a kislányának, hogy - a világ egy gonosz hely, ahol bántani fognak, és csak velem és mellettem vagy biztonságban – és **M** ezt nem tudja még verbalizálni, de azt érzi, hogy otthon jobb.

A fiúk elhagyták az osztályunkat, sajnos a szülők haraggal váltak el tőlem, de a kollégáim megerősítettek abban, hogy sokkal jobb így nekik is, és az új helyen jobban is érzik magukat. Külön.

M-et kicserélték, édesanya sokat dolgozik azon, hogy el tudja engedni **M-et**.

Hálásak, mert néha ahogy édesanya mondja: „A legjobb szándék mellett is kell egy tükröt, amibe bele kell nézni.” És ezt a tükröt mi pedagógusok tartjuk... a gyermek érdekében.